הכל מימרין פרק ראשון תמורה ו.

נדבה כעשה פוסו. ואמרינן לקמן (דף ז:) אלו קדשי כדק הבית יג) ואיכא למשמע מותו אתה מתפיס לנדק הבית ומי אתה מתפיס תמימין לנדק הבית: **כלא כעשה.** כדדרשינן לקמן מ) וידבר ה' אל משה לאמר (ויקרא כב) לא תאמר: **מהיכא דאיתרבו בעלי מומין למזבח. דקדשי נדיעבד: איתרבו כו'.** דהא בההוא קרא כתיב ולנדר לא יעלה ואמרינן לקמן (דף ז:) אלו קדשי מזבח וכתיב לא יעלה דמשמע כ) רצויי לא מרצו הא מקדש קדשי ואיתקום תמימין לנדק הבית לבעלי מומין למזבח דאם תמר קרא נפקי לאיסורא דלא מקדש הלכך איתקום נמי לענין מה שעשה עשוי: **כשעה הגזילה.** אמר ועלים בעלמא אכל הכליס והכגדים קנה בשיעור אלמא מהני: **אשר גזל כעין שגזל.** יחזיר: (ד) **ואביי.** להכי לא איצטריך דאלמא יודעא דמהני אלא להך דרשא דהאי אשר גזל כתיב גבי שבועה שנשבע לשקר וכתיב (ויקרא ה) יוסיף חומש וקמ"ל דעל גזילו מוסיף חומש אם נשבע לשקר והולה: **ואינו מוסיף חומש על גזל אביו.** אפילו נשבע עליו לשקר: **מחזיר את הכר בלילה כו'.** (ה) ובגי ממשכנין בעל כרחו קמני לה בנכסא מליעא בפ' המקבל (דף קיג.). אלמא מהני וקני למשכון יום דהיינו מחרישה קני בלילה וכסות לילה קני (ה) מנוח ביום אלמא מהני: **שאני התם דכתיב השב [ד] כב) השיבנו לו.** מריבויא דקרא נפקא לן דמחזיר כמה פעמים ולא משכחת לה אלא הכי דמחזיר כלי יום ביום וכלי לילה בלילה ומהכא נפקא דקני. (ו) ואביי ריבויא דקרא לא משמע ליה והשב (ו) תשיבנו אינעבי דאי לא כתיב ביה הוה אמינא אינעבי ניהדר אינעבי לא ניהדר: ה"ג **אמר לך רבא שאני התם דכתיב עד כא השמש תשיבנו (ו)** . ודלמשון ליה בהמקבל') הכי כל היום עד שיבא השמש תשיבנו לזה וכנות השמש תקמנו ממנו מכאן לכסות יום שניתנה ליחבל בלילה וכתיב קרא אחרינא [דכתיב כן] השב תשיבנו כנות השמש מכאן לכסות לילה שניתנה ליחבל ביום ומהכא נפקא לן דמהני. ואביי אמר לך דאו לאמשמועינן דמהני אלא מד לכסות יום שיחזירנו ביום ומד לכסות לילה שחייב בלילה ובריבי. והאי וברבי לא איתמרא לכל דאיכא מאן דאמר דלא אמשמעינן לכסות יום כגון ממרישה משום דמיומיה הוא אבל כסות לילה אימא לא ולא כתיב כסות לילה משום דמלטער אבל כסות יום אימא לא: **מירחו. דאיקבע למעשר ולתרומה: מעשר.** תמילה ואמ"ל נותן (לה) פאה: **מיובאה דאביי.** לאמר (ד:) מהני דהא הכא לא מהני: **תעזוב תעזוב.** מרי זימני כתיב לענוי ולגר תעזוב אותם מד בקדושים מהיו ומד במאור אל הכהנים לאמשמועינן (כפ) מקרא דתעזוב יתירא דאע"ג דאיתמי בידו לא קנייה: **חייב כפרע וכעוללות כו'.** ואע"ג דהפקר פטור מכל אלו הפקר כי אלו חייב דנפקא לן מתעזוב יתירא דבכולהו כתיב תעזוב יתירא ולרבוי אלו הפקר אתא תעזוב ולא לרבוי שיעור דהא בעלמא נמי לא מהני: **והשתא דמשגיגן כל הני שיעור.** לאיכא דמהני ואיכא דלא מהני ובכולהו מודו אביי ורבא במאי פליגי: אבא

וכצרי חייב בשדה ובעוללות ובשכחה ופאה. פירש"י אע"ג דהפקר פטור מכל אלו הפקר כי אלו חייב ובעוללות ובשכחה ופאה